

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 24 (871) | Субота, 23 червня 1984 року | Ціна 2 коп.

П'ЯТИРІЧКА: РІК ЧЕТВЕРТИЙ

СЕРЕД ПРАВОФЛАНГОВИХ

За підсумками соціалістичного змагання у 1983 році колектив Харківського УВП-2 втретє виборов почесне звання «Зразкове УВП». Приємна новина швидко розійшлася поміж грудівників. Особливо пишались здобутком ветерани підприємства. А їх — понад 100. Вони поріднилися з усім колективом і його трудові успіхи їм дорогі і близькі. Раділи і молоді виробничники, адже їх сумлінна праця значною мірою сприяла успіху.

За високі показники у соціалістичному змаганні колектив Харківського УВП-2 неодноразово нагороджувався почесними грамотами Ленінського районного комітету Компартії України м. Харкова. Підприємство заносилось на Дошку Пошани району міста.

Чимала заслуга у цьому раціоналізаторів. У минулому році вони подали 20 раціоналізацій, спрямованих на підвищення ефективності виробництва. Економічний ефект нововведень становить понад 10 тисяч карбованців.

Відмінно попрацювали у цьому плані трудівники розкрійного цеху. Внаслідок раціональних методів настилення тканин, їх заощаджено майже на 20 тисяч карбованців. Робітники електроцеху зекономили 16 тисяч кіловат-годин електроенергії.

Підприємство намагається повніше задовольняти запити населення на сучасні моделі верхнього одягу. Освоєно 11 нових зразків, майже наполовину оновлено асортимент виготовлюваної продукції.

На підприємстві створено всі умови для високопродуктивної праці.

Тепер колектив підприємства змагається за гідну зустріч 50-річчя стахановського руху, 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Ініціативу колективу УВП-2 — розгорнути змагання під девізом «Виготовлені товари народного вжитку — в активний обіг» — схвалено президією ЦП УТОГ, її підтримали всі підприємства Товариства.

Добрих показників досягли трудівники УВП-2 і у першому кварталі нинішнього року. Так, план випуску нормативно-чистої продукції виконано на 104 проценти, знижено собівартість продукції, зросла продуктивність праці. Чимало сумлінних трудівників викочали особисті п'ятирічні завдання. Серед них — Є. І. Помазан, А. Г. Брюханова, М. Н. Григорович, Н. І. Опашнюк, М. І. Чупракова, М. А. Олешко, З. В. Скачильяс, Є. І. Мацурова, Т. Н. Тисячник, Л. С. Костяннида.

На нашому підприємстві широко розгорнуто змагання під девізом: «За робоче місце високої культури виробництва». За підсумками громадського огляду 47 виробничників стали його переможцями. У змаганні за звання «Відмінник якості» переможцями вийшли 24 трудівники. Звання «Майстер — золоті руки» вибороли 15, а «Кращий за професією» — 23 виробничники.

Досягнення ветеранів виробництва, старання молоді допомогли колективу УВП-2 стати до лав правофлангових.

А. РОСИНСЬКИЙ.

м. Харків.

Її ставлять за приклад іншим членам колективу підприємства. Навіть чуочим. Бо працює Валерія Олександрівна Морозова так, як підказує робітнича совість — з повною віддачею, якісно, ефективно.

Виробничі завдання трудівниця виконує на 110—115 процентів.

Індивідуальні здобутки сортувальниці литьва В. О. Морозової вагома частка у загальних досягненнях трудового колективу Куп'янського ливарного заводу імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, що на Харківщині.

Фото Й. МІНЬКА.

БІЛЬШЕ І КРАЩОЇ ЯКОСТІ

Підвищити продуктивність праці понад план на один процент і знизити собівартість продукції на півпроцента — такі конкретні завдання поставив перед кожним трудовим колективом грудневий (1983 р.) Пленум ЦК КПРС. Такі ж підвищені соціалістичні зобов'язання взяли на четвертий рік одинадцятирічної п'ятирічки і трудівники Сумського УВП.

Економічні розрахунки показують, що зростання продуктивності праці тільки на один процент збільшать обсяги виробництва нормативно-чистої продукції на 5,7 тисячі карбованців, а зниження собівартості законотворить 12 тисяч карбованців. Тільки впровадження за-

ходів з нової техніки, наукової організації праці, відповідно, зниження трудомісткості виробництва дадуть змогу підвищити продуктивність праці понад план на 0,7 процента.

Так, протягом першого кварталу нинішнього року на УВП впроваджено прогресивну технологію обробки корміря, втачування кишень в бічний шов брюк, найближчим часом передбачено задіяти пристосування для підгинання країв шириною 1 сантиметр. А застосування спеціальних пересувних візочків на окремих операціях підвищило продуктивність праці на 0,6 процента.

Великі потенціальні мож-

ливості в напрямі зростання продуктивності праці закладено в бригадній формі організації праці. У четвертому кварталі цей метод переймуть і застосують у себе трудівники ще однієї — рувальничої дільниці.

За рахунок освоєння суміжних професій, підвищення кваліфікації робітників, а також впровадження передових прийомів і методів праці її продуктивність підвищиться ще на 0,3 процента.

Велика робота ведеться на підприємстві і в напрямі зниження собівартості продукції. Тільки одне зниження трудомісткості виробництва позитивно впливає на економію фонду заробітної

плати. Протягом цього року її передбачено заощадити 6,8 тисячі карбованців. За цей же період буде збережено матеріальних і паливно-енергетичних ресурсів на 5,2 тисячі карбованців.

Все це в кінцевому підсумку принесе бажаний результат.

Зокрема, план з обсягу реалізації продукції в першому кварталі колектив Сумського УВП виконав на 102,5 процента. Продуктивність праці проти планової за цей відрізок часу зросла на 8 процентів, а собівартість виробів відповідно знизилась на 4,2 процента. Одержано 136,5 тисячі карбованців прибутку при плані 110 тисяч.

Цих показників досягнуто за рахунок чіткої організації виробництва, зміцнення трудової і планової дис-

ЗМІЦНЮВАТИ ДИСЦИПЛІНУ ПРАЦІ

Президія Центрального правління УТОГ розглянула хід виконання постанови ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС «Про посилення роботи по зміцненню соціалістичної дисципліни праці» і своїх власних рішень з цього питання по Кіровоградському, Дніпродзержинському, Черкаському і Запорізькому УВП.

Як зазначається в прийнятій постанові, в результаті всебічної профілактичної роботи, більшість підприємств, організацій і установ Товариства домоглася відрадних результатів у цьому напрямку. Кількість випадків порушень трудової і виробничої дисципліни, громадського порядку за 1983 р. у порівнянні з 1982 роком знизилась на 31,1 процента.

На протязі багатьох років не допускають втрат робочого часу і порушень громадського порядку колективи Житомирського, Сімферопольського УВП.

Разом з тим, як показали перевірки, проведені на Кіровоградському, Дніпродзержинському, Черкаському та Запорізькому УВП, трудова дисципліна в колективах цих УВП знаходиться на низькому рівні. Внаслідок втрат робочого часу та прогулів на Кіровоградському УВП за минулий рік недоодержано продукції на 16 тис. крб., Дніпродзержинському УВП — на 4,2 тис. крб.

Якщо плинність кадрів у цілому по Товаристві за 1983 рік становить 10,1 процента, то на Кіровоградському УВП — 49,5 процента, Комунарському — 24,5, Дніпродзержинському — 14,2, Запорізькому — 16,3 процента. Не знижується плинність кадрів на цих підприємствах і в нинішньому році. На Кіровоградському УВП за I квартал вона становить 10,7, Дніпродзержинському УВП — 1,7 процента.

Профілактична робота по попередженню порушень трудової дисципліни перебуває на низькому рівні. Керівники підприємств, об'єднань і організацій в цій роботі слабо спираються на громадські організації, що знижує ефективність боротьби з цими негативними явищами.

За недостатню роботу по зміцненню трудової дисципліни, скороченню плинності кадрів і невиконання постанови президії ЦП УТОГ з цього питання, на директора Кіровоградського УВП Цуканова Г. П. накладено адміністративне стягнення; звернуто увагу директорів Дніпродзержинського УВП Суботи В. В., Черкаського — Кузенкова М. О., Запорізького — Орехова Т. І. на наявні недоліки і упущення в роботі по зміцненню трудової дисципліни і скороченню плинності кадрів.

Президія ЦП УТОГ зобов'язала директорів підприємств, об'єднань, організацій і установ Товариства вжити додаткових заходів з метою поліпшення ідейно-виховної роботи, зміцнення дисципліни в трудових колективах та підвищення організованості і порядку: переглянути плани роботи з кадрами у світлі вимог, що витікають з рішень лютогового (1984 р.) Пленуму ЦК КПРС і березневого (1984 р.) Пленуму ЦК Компартії України. Посилити контроль і підвищити відповідальність керівників цехів, дільниць, відділів за реалізацію накреслених заходів з питань зміцнення трудової дисципліни і скорочення плинності кадрів, втрат робочого часу.

У ФОНД МИРУ

Маркирувальниця крою Лубенського учбово-виробничого підприємства Л. Т. Чеверда щомісяця перераховує премію, одержувану за високу якість виготовленої продукції, у Фонд миру.

Л. Т. Чеверда досвідчена виробничниця. Змінні завдання постійно виконує на 120—130 процентів. Серед перших на підприємстві її

було присвоєно почесне звання «Відмінник якості».

О. ДАВИДЕНКО,
секретар парторганізації
Лубенського УВП.
Полтавська область.

У ВІДДІЛІ ПРАЦІ І ЗАРПЛАТИ ЦП УТОГ

До Центрального правління УТОГ надходять запити про порядок резервування 30 процентів премії окремим працівникам учбово-виробничих підприємств і об'єднань нашого Товариства за основні результати господарської діяльності.

Відділ праці і зарплати ЦП УТОГ роз'яснює: премія не резервується начальникам цехів, дільниць, старшим майстрам, майстрам, помічникам майстрів, лаборантам, технологам, конструкторам, нормувальникам, обліковцям, бухгалтерам і економістам, що в штатному розкладі цехів або дільниць і виконують роботу безпосередньо в цеху або на дільниці підприємства (об'єднання, філіала), незалежно від того, має підприємство в своєму складі цех чи ні (безцехова структура), а також незалежно від місцезнаходження вищеперахованих спеціалістів.

В. ГАЙДУК,
спец. кор. «Нашого життя».
м. Суми.

Вдумливий і розважливий, старанний і дисциплінований. Саме такі риси характеру притаманні Льву Ісаковичу Трейгеру — токареві Одеського виробничого об'єднання «Електрик».

Товариші по роботі обрали його своїм профспілковим ватажком. Л. І. Трейгеру присвоєно звання «Ударник комуністичної праці».

Фото П. МИДЕЛЯ.

**ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА:
НАШ ВНЕСОК**

Так тримати!

— Одним з вирішальних факторів високої продуктивності худоби в літній період є достатня кількість високопоживних зелених кормів — так вважає член УТОГ, ударник комуністичної праці, тваринник радгоспу «Ударник», що у Червоноармійському районі на Донеччині, Андрій Опанасович Пархоменко.

— Наша ферма, — продовжує передовик, — сьогодні повністю забезпечена такими кормами. Зелена маса багаторічних трав, злакових та інших культур поступає безперебійно. В цьому чимала заслуга працівників кормовиробництва.

Але найголовніше, як вважає Андрій Опанасович, щоб одержувати стабільні надолі молока, необхідно вкладати всю душу в цю роботу, не рахуючись з часом. При такому ставленні

до справи можна досягти високих надолів. В даний час на радгоспній фермі за добу від кожної корови одержують близько 11 кілограмів молока. Добове виробництво зеленої маси при цьому становить 30 кг, раціони збалансовані і чітко витримуються.

Високу продуктивність худоби, як відомо, не можна забезпечити за день, або за місяць. Вона закладається впродовж тривалого періоду. І основне правило тваринника А. О. Пархоменка саме й полягає в тому, щоб працювати в повну силу не день, не два, а протягом всієї своєї трудової діяльності.

Завдяки таким людям дедалі вагомішим стає внесок нечучючих Донеччини у виконання Продовольчої програми.

В. КРУГЛЯК,
Донецька область.

Попереду—ветерани

В одинадцятій п'ятирічці колектив Чернівецького УВП трудиться ритмічно і якісно. Лише за п'ять місяців нинішнього року план з товарної продукції виконано на 103 проценти, а по прибутках — на 107,2 проценти.

Одним з вирішальних факторів успішної роботи підприємства є добросовісна та ініціативна праця більшості нечучючих трудівників, передусім, ветеранів виробництва.

Понад тридцять років віддали відному підприємству Т. В. Брезний, Є. Г. Малай, Г. Т. Колосенко, Д. І. Москалюк та багато інших. Не відстають від них і молод-

ші, зокрема О. П. Бугай. Щоденні норми виробітку вона виконує на 130—140 процентів, їй присвоєно почесне звання «Відмінник якості».

Чверть віку трудяться на виробництві також Н. М. Івановська, М. П. Пронейчук, Є. К. Кисельов, М. В. Примак, І. П. Мустена та багато інших.

Передовики виробництва докладають всіх зусиль для успішного виконання планових завдань та соціалістичних зобов'язань четвертого року одинадцяті п'ятирічки.

П. ГОРБУНОВ,
директор Чернівецького УВП.

Приклад старших

Днями виповнилось 60 років водію вантажної машини Запорізького УВП Івану Марковичу Немченку.

Товариші по роботі тепло привітали ветерана з ювілеєм, вручили подарунок і квіти. Кадровий робітник подякував за увагу і сказав:

— Я люблю свій колектив і не хочу з ним розлучатись. Доки є сили, буду продовжувати працювати.

На УВП є ще чимало пен-

сіонерів — висококваліфікованих працівників, які сумлінно трудяться, показуючи зразки ударної праці. Це, наприклад, токарь П. Г. Марущенко, слюсарі Л. П. Попович та В. І. Шніпко, різальник Г. Ю. Тютюнник, слюсар А. Я. Богатирьова, контролер ВТК П. С. Винниченко. Всі вони є наставниками, їх багатий досвід стає надбанням молоді робітничої зміни.

С. МОРДУШЕНКО.

ПЕРЕВАЖНА більшість членів УТОГ Вознесенського району, що на Миколаївщині, — шановані, авторитетні люди. Портрети імена найсумлінніших занесені на Дошку Пошани підприємств і організацій району. Взірцями в праці називають тут слюсаря Вознесенського заводу «Червоний техник» П. В. Шевченка, бригадира будівельників М. М. Рубаного. Доброї слави зажив також тесля радгоспу імені Свердлова В. Ф. Добрянський.

Успіхам нечучючих трудівників значною мірою сприяє ідейно-виховна, культурно-масова робота колективу Вознесенського будинку культури УТОГ, який ось

**КОЛЕКТИВ
ВИХОВУЄ**

**ВИМОГЛИВО,
ПО-ТОВАРИСЬКИ**

Трудові колективи справедливо називають школою виховання. Адже свідомо дисципліна не створюється окремими заходами, це — результат всієї ідейно-виховної і господарської діяльності.

Велику роботу в цьому плані проводить колектив Івано-Франківського УВП УТОГ. Намагаємося усунути причини, що призводять до недоліків в організації праці і сприяють виникненню порушень. Вдосконалюємо систему морального і матеріального стимулювання. З робітниками, які схильні до порушень, проводимо відповідну масово-виховну роботу. Навколо прогульників створюємо атмосферу нетерпимості.

Н. Федора працює на підприємстві швачкою. Значущою своєю справою, але, здебільшого, порушувала трудову дисципліну. Під виглядом хвороби здійснювала прогули. Про це не раз говорили з нею товариші по роботі, майстер дільниці А. Василів. Заслуговували на збори бригади, засідання профкому. Не сподобалося це все їй і вона звільнилася. Але з часом Наталія зрозуміла свою провину, відчула, що колектив — її друга сім'я і повернулася знову на підприємство. Понюлювали її на роботі на загальних зборах бригади. З суворого вимогливості віднеслися робітники до заяви Н. Федори прийняти її знову до колективу. Вона пообіцяла, що більше не порушуватиме трудової дисципліни. Товариші їй повірили, Наталія теж дотримує свого слова.

Велике значення в підвищенні трудової дисципліни має соціалістичне змагання. Нехай в бригаді будуть найвищі виробничі показники, але якщо хтось з її членів порушив трудову дисципліну — весь колектив позбавляється права претендувати на призове місце. Це посилює виховний вплив на особистість.

Таким чином, правильно організована робота на принципі соціалістичного колективізму формує ідейну зрілість і високі моральні якості людини, сприяє боротьбі з недобросовісним ставленням до праці, недисциплінованістю і сприяє успішному їх виконанню.

І. ТУГАЙ,
старший змішний майстер Івано-Франківського УВП.

ДОБРИМ СЛОВОМ

уже 20 років очолює М. І. Степанов — учасник Великої Вітчизняної війни, ветеран праці. Він добре знає свою роботу, психологію нечучючих, а тому часто приходять вони до нього за порадою, добрим словом.

Працівники цього культзакладу 10 років підряд виборюють звання «Колектив відмінної праці».

Художнім керівником, справжньою душею, як кажуть, самодіяльного колективу є Л. П. Толкаченко. Хоч і сама нечучюча, вона прекрасно читає вірші, заохочена у літературу.

Добрим організатором, чуйним і уважним товаришем є перекладач В. К. Миронець. Всі питання, що стосуються життя глухих, вирішуються повсякчас з її участю.

У культзакладі є гарна бібліотека. Змістовно і цікаво проходять тут заняття клубу любителів книги «Райдуга». Напередодні Дня Перемоги було організовано, наприклад, вечір під назвою «Лірика періоду Великої Вітчизняної війни». Тут читали вірші, виконували пісні.

Зі спогадами про грізні воєнні роки виступив директор будинку культури М. І. Степанов. Він розповів про велику мобілізуючу роль пісні на фронті, про те, як вона піднімала дух, настрій бійців і командирів. Особливо популярними були у ті роки пісні «Землянка», «Темная ночь», «Огонек», «Катюша».

Велику роботу при організації подібних заходів проводить бібліотекар В. І. Прадіденко.

Є. ДЕМЧЕНКО,
м. Вознесенськ
Миколаївської області.

НА ДОПОМОГУ КУЛЬТПРАЦІВНИКАМ

„КРАСА НОВИХ ОБРЯДІВ“

про народження повної дати.

У нашій країні склалася і розвивається певна система радянських свят і обрядів, які є складовою частиною соціалістичної культури, радянського способу життя. У фотоальбомі радянські свята та обряди умовно поділені на основні групи: загальнодержавні, революційні свята, трудові, регіональні (місцеві), свята дитинства, юності, фахової зрілості, сімейно-побутові.

Календар святкових дат, вміщений у фотоальбомі, дає широкую інформацію про народження повної дати. У нашій країні склалася і розвивається певна система радянських свят і обрядів, які є складовою частиною соціалістичної культури, радянського способу життя. У фотоальбомі радянські свята та обряди умовно поділені на основні групи: загальнодержавні, революційні свята, трудові, регіональні (місцеві), свята дитинства, юності, фахової зрілості, сімейно-побутові.

У фотоальбомі використано матеріали фотохроніки РАТАУ та фотокореспондентів Євгена Орстова, Михайла Голяка, Ярослава Дацюка та інших.

Видання розраховане на працівників культурно-освітніх закладів, представників громадськості, які займаються проблемами обрядовості. Фотоальбом зацікавить також широке коло читачів, стане в нагоді кожній родині. Його можна придбати у книгарнях республіки.

Т. ЗАХАРЧЕНКО,
ст. редактор відділу пропаганди книги Київ-книготоргву.

ЛЮДИНА І ЇЇ СПРАВА

ПОЧЕРК ЙОГО РОБОТИ

У цеху пошиття та ремонту взуття Теофіпольського районного комбінату побутового обслуговування населення завжди людно. Приходять сюди, щоб зробити замовлення на виготовлення взуття різних розмірів, моделей і фасонів. Всі ці вимоги мають виконати майстри своєї справи — шевці. Серед них — людина, яка багато років носить високе звання ударника комуністичної праці, фото якої майже три десятиліття беззмінно заноситься на Дошку Пошани працівників побутового обслуговування населення району комбінату. Це — Анатолій Порфірович Архипович.

Професією шевця Анатолій перейняв від свого першого вчителя і наставника Г. Т. Маринюка. Нелегко було спочатку Григорію Тимофійовичу навчати глухонімого: не знав як спілкуватися при допомозі міміки і жестів. Проте людська взаємність, витримка і доброзичливість старшого взяли гору: у них з'явилася «своя мова».

Справи пішли на краще. Багатий досвід Г. Т. Маринюка, що його надійно перейняв Анатолій Порфірович, допоміг йому стати справжнім майстром. Нині він — висококваліфікований, ініціативний, технічно грамотний спеціаліст. Йому, одному з перших у райпобутокombінаті, присвоєно звання «Ударник комуністичної праці». Вже й сам став наставником молоді. І це законно. Адже А. П. Архипович у лавах правобічних соціалістичного змагання, щоденні завдання виконує на 115—120 процентів. Тому й не дивно, що на його трудовому календарі — липень 1984 року.

— Продукція, виготовлена Анатолієм Порфіровичем, — не без гордості розповідає директор Теофіпольського районного комбінату

побутового обслуговування О. У. Бондар, — приймається з першого пред'явлення. — Шевць завжди уважний до людей, товариський, скромний у колективі, ніколи не відмовиться допомогти іншому.

Зачаровуєшся вправними руками майстра. Він живе біля верстата своїм, тільки йому знаним життям, повністю віддавшись улюбленій справі. Не жалкує він про свій вибір. Бо ж що в людини може бути крашчого в житті, ніж радість праці на благо свого народу?!

...Робочий час у Анатолія Порфіровича наближався до завершення. Наплив замовників закінчився. Шевць швиденько навів порядок на робочому місці, розіклав на полицях зразки взуття. Ніби і все. Зроблено чимало.

хоча можна було час «розтягнути» в роботі. Та не з

тих він. Навпаки — вже увійшло в його практику: 20—30 хвилин після робочої зміни зачекати тут, у цеху, на те, що, можливо, прибуде у терміновій справі замовник з далекого села аби полагодити взуття. Бо ж ще не скрізь у районі функціонують комплексні приймальні пункти з майстрами по ремонту взуття. Це добре усвідомлює А. П. Архипович. Тому часто-густо, налагодивши швейну машинку, приготувавши драгту та цвяхи, сідає за робоче місце виконувати позачергове замовлення.

Ось за цими характерними рисами криється почерк сумлінної та бездоганної праці майстра своєї справи Анатолія Порфіровича Архиповича, якого ви бачите на цьому знімку.

В. РУБАШЕВСЬКИЙ,
Теофіполь
Хмельницької області.

І ЗУСТРІЛИСЯ СЕСТРИ...

У газеті «Наше життя» за 11 лютого ц. р. в замітці «Відгукніться, рідні!» мешканка м. Сочі Віра Микитівна Зиніна, звертаючись до читачів, просила допомогти розшукати її рідну сестру Ніну Микитівну Конченко, котра у шестирічному віці після смерті матері була відправлена у дитячий будинок. Невдовзі почалась Велика Вітчизняна війна і сліди дівчинки загубились...

Скільки радощів, тривог і хвилювань виникло в душі нечуючої трудівниці Ізюмського приладобудівного заводу ім. Ф. Держинського Ніни Володимирівни Конченко (нині за чоловіком Ширкової), коли вона прочитала цю замітку. Співпали всі дані, крім по батькові. Але й це не означало помилки, оскільки Ніна прекрасно пам'ятала, що під час війни згоріли всі документи на дітей і коли відновлювали списки, вона точно назвала тільки прізвище та ім'я, а пригадати по-батькові не змогла. Так Ніна Конченко стала Ніною Володимирівною.

І раптом у газеті таке оголошення! Її розшукує рідна сестра! Перший лист Ніни — тепер будемо називати Володимирівни — у Сочі був сповнений сумніву і надії. Закрадалась непевність: а якщо це не сестра. Так хотілося їй за все своє сирітське життя хоч когось назвати таким дорогим словом «рідна».

Відповідь надійшла швидко. Віра Микитівна просила вислати фотокартку. Одержавши її, телеграфувала: «Ти справді сестра. Цілую. Віра».

Річ у тім, що у Ніни Володимирівни на щойно рідника, по якій сестра й впізнала її.

І ось відбулась зустріч двох сестер майже через піввіку; 47 років минуло відтоді, як доля розлучила їх. Недавно Ніна Володимирівна разом з сім'єю побувала в Сочі, у своєї сестри. Радощам не було меж. Згадували далеке дитинство, село Бойове на Донбасі...

Виявилось, що всього у Ніни Володимирівни чотири сестри, які живуть на Донеччині і в Краснодарському краї. Тепер вона запросила їх до себе у гості, де невдовзі усі сестри зустрінуться разом. А сама Ніна Володимирівна живе в м. Ізюмі, що на Харківщині, заміжня, має двох дорослих синів і онуку Оксанку. Працює Ніна Володимирівна по-ударному, її фотографія занесена на заводську Дошку Пошани.

Вона безмежно вдячна газеті, яка допомогла їй знайти своїх рідних.

Е. ШАПОВАЛОВА,
інструктор-перекладач
Ізюмського приладобудівного заводу.

Харківська область.

ЩИРОЮ, привітною посмішкою зустріла мене Тетяна Денисівна. Вона була саме тією людиною, з котрою хочеться зустрітися і одверто про все поговорити, висповідатися; тоді одразу на душі світлішає, почуватися впевненіше, наче молодшаєш. Так і цього разу: давненько вже не бачилися і тому хотілося швидше все обговорити, поділитися сімейними радощами і новинами.

На мої запитання подруга відповідала стримано і трохи зніяковіло: працюю, як і всі, живемо добре, в достатку і злагоді, поки що всі разом. (Її сім'я складається з шести чоловік, але стосунки між членами родини такі, що в двокімнатній квартирі їм не тісно).

Та за цими скучними словами Тетяні Денисівни стоїть напружене трудове життя і щоденні сімейні клопоти, які вимагають значної моральної і фізичної віддачі, а ще багато доброти, такту, людяності.

Робота в неї не проста —

ПОДРУЖЖЯ БИШЕВСЬКИХ

вона майстер пошиття верхнього чоловічого одягу. Працює швидко і високоякісно, бо любить свою роботу і прагне, щоб чоловіки і юнаки нашого славного шахтарського міста мали красивий одяг. А скільки вже тих костюмів і пальто пошито її руками, важко підрахувати. А вже до 25 років наближається. Ось лише на Олександрійській фабриці індошиття одягу 20 років безперервно відпрацювала. Звання «Ударниці комуністичної праці», присвоєне декілька років тому, підтверджує щорічно, більше, як по півтори норми виконує. Радісно в жінки на душі, адже своєю сумлінною працею вносить і вона свою частку в справу зміцнення могутності рідної Батьківщини, в справу зміцнення миру.

Бо мир — головне для

життя, для майбутнього наших дітей і онуків. Щоб ніколи не бачили вони страху війни і горя.

А самій Тетяні Денисівні випало на долю всього. Батька свого вона навіть не пам'ятає, бо було їй лише рік, як почалась війна. Пішов батько боротися з фашистами в загін народних месників і вже в 1943 році загинув. А як хотілося тоді маленькій Тані посидіти у татка на колінах, пригорнутися до його грудей ось так, як зараз пригортається до свого татка її маленька онука Яна...

У тяжкі голодні і холодні післявоєнні роки з Тетяною трапилося лихо: після хвороби вона втратила слух. Довелось дівчинці розлучитися й з матір'ю: віддали її до школи-інтернату для глухих дітей. Ось так і зросла в школі, яка стала для Тані другою домівкою.

В школі й в Аркадієм подружилися... Вдруге доля звела їх в Олександрію, де обоє навчалися кравецької справи.

Дружба молодих переросла в сильне почуття і вони створили сім'ю. Перші роки жили разом з рідними Аркадія, а потім — в гуртожитку. Важко було з двома маленькими дітьми, та молоде подружжя всі труднощі долало разом, підтримуючи одне одного і словом, і ділом. Тетяна Денисівна весь час працювала за фахом. Аркадій же з дитячих років був закоханий у техніку, тому й залишив працю кравця, здобув спеціальність мідника, за якою працює й до цього часу. Він теж передовий виробничник, ударник комуністичної праці.

Двадцять третю весну вже зустріло разом подружжя Бишевських з щасливою посмішкою на вустах, бо живуть у дружбі і злагоді, бо виховали чесних, порядних дітей.

О. МАРКОВА,
м. Олександрія,
Кіровоградська область.

Отак, з усмішкою на вустах, і трудиться член УТОГ Зінаїда Дмитрівна Лемзякова, швачка-мотористка Артемівського УВП.

Підстав для доброго настрою в неї цілком достатньо: адже на робочому календарі ударниці комуністичної праці вже перший рік дванадцяті п'ятирічки.

Член ради бригади, досвідчена наставниця, знаходить ще час і для самодіяльної сцени. І в праці, і в самодіяльності Зінаїда Дмитрівна серед перших, через те, мабуть, і настроїв в неї завжди піднесений, бадьорий. Як мовиться, пісня і труд поруч йдуть.

Фото **Й. МІНДЕЛЯ,**
Донецька область.

ЛІРИЧНІ РЯДКИ ПОЛОВИНКА

Коль один человек — половинка.
Есть в нем радость, но есть и грустинка,
И хитринка с наивностью —
Много качеств — и всех их не счастье.

Половинки летят и мятутся,
Но разминутся или найдутся?
Вот стремлюсь на лесной огонек,
Подхожу — трухлячок-светлячок...

Половинки нашлись — ярче светят,
Одаряют теплом все, что встретят,
Звонче стих и заливесть песнь,
Небо выше, а мир — в сердце весь...
Елена СМЕРНОВА,
м. Харків.

«Я к вам пишу, чего же боле?..»
И сколько был и будет свет.

В любви — и радости и боли —
И слов и чувств вернее нет.

«Я к вам пишу» ...И мы писали,
И дети будущие дали,
Покорны зову этих слов,
Касаньем лазера по стали,
Сплетеньем молний голубых

Иль просто так, как мы писали —
Не все ль равно — напишут их!
Николай НЫРОВ,
м. Вінниця.

КОРИСНІ ПОРАДИ

Якщо у вас немає спеціальної голки для шопки вовняними нитками, можна обійтися звичайною. Для цього в вушко звичайної голки вдіньте двома кінцями катушкову нитку, а в отворену петлю вдіньте вовняну нитку і протягніть її крізь вушко голки.

Хочете освіжити вчорашній хліб? Покладіть його в каструлю, прикрийте рушником і потримайте 10 хвилин над м'якою з окропом.

Підлога буде блищати, якщо у воду для її миття додати кілька ложок оцту.

Запах масляної фарби зникає, якщо після ремонту поставити у кімнату дві-три посудяні з солоною водою — запах щезне.

Зрізані квіти ніколи не ставте у холодну воду. Вода має бути кімнатної температури.

Клуб знайомств „ВЕСЕЛКА“

ЛИСТИ З ОСТАННЬОЇ ПОШТИ

Шановна редакціє! Велике спасибі за клуб знайомств «Веселка». Одержала я листа від людини, з якою хотіла познайомитись...

Так радісно написали нам багато з тих читачів, яким «Наше життя» допомогло зв'язати листування і знайомство. Не надійшло пропозицій лише одній адресатці — молодій жінці з тих листів, що були опубліковані в газеті від 14 квітня ц. р.

Не сумуйте, шановна! Десь ще блукає ваша доля. В народі говорять: настане така неділя, коли і у вас буде весілля. Вірте, і так воно станеться. А сьогодні знову пропонуємо нові імена тих, хто хоче створити сім'ю.

Лист Василя К. з Вінницької області. Вирішив написати і подякувати тобі, «Веселко», за твою турботу про долю нечуючих людей. І прохання у мене є. Допоможи, будь ласка, «Веселко», Марії Т. знайти пару для життя. Їй 44 роки, інвалід II групи, нечуюча, нижче середнього зросту, смаглява, освіта початкова, добре спілкується з чуючими. Хороша модистка і домогосподарка, акуратна, чесна, чуйна, добропорядна людина.

Хотіла б, щоб відгукнувся до неї такий же, як і вона, чоловік, незалежно якого віку, аби тільки не вживав спиртного.

Лист Ніни Б. з Буковини. Мені 32 роки, нечуюча, маю середню освіту. Особисте життя не склалося. Змушена була поїхати від чолові-

ка і сама виховую восьмирічну дочку.

Була б щаслива, коли б відгукнувся одинокий чоловік або вдівець зі спокійним характером, котрий не вживає спиртного і бажає мати хорошу сім'ю...

Лист Марії Л. з Вінниці. Звертаюсь до тебе, «Веселко», з проханням, допоможи моїй мамі познайомитися з хорошим чоловіком. Залишив нас батько давно і вона до цього часу сама. Я уже заміжня, живу окремо зі своєю родиною. Мама добра хороша, працелюбна, добра господарка, і ще мола, 1938 року народження, середнього зросту.

Дуже хотіла б, щоб відгукнувся до неї чоловік років 46—50.

Лист Марії С. з Житомирської області. Мені 40 років, слабочуюча, незаміж-

ня. Слух втратила, коли було 10 років. Закінчила 5 класів, живу з старшою сестрою, працюю в колгоспі, висока, струнка...

Хочу зустріти чоловіка моїх років, чи й старшого, аби був він роботящий, скромний, з розважливим характером, не палив і не вживав спиртного, слабчуючий, але щоб розмовляв...

Лист Ольги Ш. з Миколаєва. Дорога «Веселко», познайом мене з добропорядним чоловіком років 30—35, можна вдівцем, котрий має своїх дітей.

Мені 28 років, нечуюча, маю добрий характер, але особисте життя не склалося. Виховую чотирирічну дочку. Люблю читати, готувати, домашній затишок.

З радістю чекатиму листа від тебе, друже, і докладу всіх зусиль, щоб склалася

у нас дружна, щаслива сім'я...

Лист Софії Т. з Волинської області. Дорога «Веселко», допоможи мені знайти пару.

Мені 41 рік, слабчуюча, симпатична, скромна, працюю в колгоспі. Може десь і про мене мріє чоловік моїх років, чи старший, головне, щоб був він добрий душею і не вживав спиртного.

Нехай напише мені, можливо складеться в нас щаслива доля і подаруємо радість одне одному...

Лист Надії С. з Київської області. Зовсім недавно дізналась про клуб «Веселка» і прошу: допоможіть мені познайомитися з однолітком чи й старшим хорошим хлопцем. Бажаю, щоб він був роботящим і не вживав спиртного.

Мені 24 роки, нечуюча, закінчила 11 класів школи глухих, тепер навчаюсь у швейному училищі. Вмію шити, вишивати, в'язати, люблю чистоту, затишок. Живу з матір'ю.

Лист Івана І. з м. Миколаєва. Шановні товариші! Мені 58 років, зріст 172 см, освіта середня, трохи розмовляю, житлом і матеріально забезпечений, не п'ю.

Шановні читачі! Надсилайте свої листи. Редакція перешле їх адресатам, яких Ви оберете.

ЧЛЕНИ ПРАВЛІННЯ КЛУБУ «ВЕСЕЛКА».

Так сталося, що залишився я один, дружина і син померли.

Хотів би зустріти подругу для життя 45—50-річного віку зростом не вищу 170 см, добру, чесну, спокійну, хорошу господарку, котра змогла б стати мені вірним і надійним товаришем.

Бажаючих познайомитися прошу надіслати фото, повернення гарантую.

Лист Тетяни Р. з Дніпропетровської області. Мені 27 років, незаміжня, хочу створити міцну сім'ю, виховувати дітей. Маю на меті познайомитися з чоловіком, бажано моїм ровесником, або на 2—3 роки старшим. Хотілося б, щоб він був порядним, освіченим, володів мімікою, але найголовніше — мав серйозні наміри щодо створення майбутньої сім'ї.

Лист Михайла М. з Черкаської області. Працюю на заводі, живу з батьками. Тепер мені 30 років. Не зложиваю спиртного і не палю. Чую непогано, але розмовляю мало виразно. Люблю малювати і ліпити.

Мрію познайомитися з дівчиною 25—30 років, скромною, працьовитою, середнього зросту.

ГЕРОЙ ТВОРУ — ГЛУХОНІМІЙ

Недавно в Болгарії відзначили 80-річчя з дня народження видатного майстра слова Георгія Караславова, чий твір, перекладений на 30 мов, широко відомі в багатьох країнах.

Великий знавець народного життя, Караславов в одному з своїх оповідань, написаних до визволення Болгарії, створив образ глухонімого, котрого знавають мешканці села лише за те, що він позбавлений слуху.

«Чудодійне джерело» — так називається це оповідання. Події розгортаються в маленькому селі, куди з далеких мандрів потрапляє глухонімих злидень. Він

оселяється у сирому підвалі, самотній, відчуждений. Але одного разу бідняк перехитрував мешканців округи. Неподалік села він відшукав маленьке джерело і дав зрозуміти всім, що його вода виліковує від будь-якої хвороби. Новина миттєво облетіла всі домівки і бажанчі зілїтися, темні, забобонні люди понесли свої жалюгідні гроші глухому, а односельці люту заздрили йому. Врешті, коли обман розкрився, селяни, побивши «знахаря», вигнали його геть.

Георгій Караславов — майстер побутових сцен, знавець народних звичаїв. У невеликому оповіданні він зумів підняти значну соціальну тему, показати моральну глухоту знедолених людей, злидарів, нужденних, оплутаних забобонами.

(Переклад з болгарської).

Страхування від нещасних випадків

гарантує одержання відповідної суми в разі повної або часткової втрати загальної працездатності внаслідок травми, випадкового гострого отруєння, захворювання на кліщовий енцефаліт, або поліомієліт, а також в інших випадках, обумовлених договором страхування.

Органи Держстраху укладають страхування від нещасних випадків на строк від 1 до 5 років з громадянами віком від 16 років, але не старіше 75 років на момент закінчення дії договору.

Одноразовий висок залежить від професії страхувальника і складає від 25 коп. до 1 крб. 20 коп. з кожних 100 крб. страхової суми на рік.

Страхувальнику, який укладає договір страхування строком від 3 до 5 років, надається знижка з встановленого платежу.

Якось інспектор Держстраху запропонував ст. інженеру Спеціального проектно-технологічного бюро УТОГ П. М. Черниш застрахувати своє життя по змінному страхуванню за тарифом «Б». Повагавшись, Поліна Микитівна вирішила застрахуватися на 300 карбованців строком на 5 років.

Минуло чотири місяці. Внески платила акуратно. Якось, повертаючись від матері до Києва, П. М. Черниш вирішила скоростатися попутним легковим транспортом, але... невдало. «Запорожець» попав під трактор, загинув водій, а всі пасажирки, серед них і П. М. Черниш, дістали важкі травми.

І тут для пасажирки стало в нагоді те, що вона застрахувала своє життя. Після огляду лікарсько-страхового експерта, що встановив ступінь втрати її працездатності, Держстрах виплатив потерпілій 400 крб. П. М. Черниш продовжує сплачувати внески. Після закінчення договору на страхування їй, крім вже одержаної суми по травмі, буде виплачено 300 карбованців.

У ЗАПОРІЗЬКИЙ обласний будинок культури завітав у гості до членів УТОГ письменник Олексій Григорович Дашевський.

З-під пера митця вже вийшло сім книг — повістей і оповідань. Олексій Григорович очолює секцію прози обласної організації письменників.

Гість розповів про творчу діяльність митців Запо-

У ГОСТЯХ ПИСЬМЕННИК

ріжжя, їх боротьбу за розквіт, зростання могутності нашої Батьківщини. Багато цікавого почули присутні і про самого письменника.

Олексій Григорович пізнав багатьох нечуючих, які були на зустрічі. Адже він

тривалий час працював робітником на автозаводі «Комунар», де набрався життєвого досвіду, переймав мудрість трудового люду.

Письменник прочитав декілька уривків із своїх творів, відповів на запитання присутніх.

Члени УТОГ щиро дякували йому і побажали нових творчих досягнень.

С. МОРДУШЕНКО.

Конкурс і його переможці

Щороку у травні Херсонський обласний будинок культури глухих проводить конкурс стінних газет. Нинішня виставка була значно краща від попередніх, адже вона присвячена 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Кожний учасник конкурсу представив усі стінгазети, випущені минулого року.

До уваги бралися актуальність, літературне і есте-

тичне оформлення газет.

Відверто кажучи, нелегко було визначити кращих, адже всі стіннівки були на достатньо високому рівні. І все ж, переможцями стали газети: обласного будинку культури «Дніпряне», УВП УТОГ «Робітниця», Генічеського клубу глухих — «Колос».

Одночасно у сусідньому залі проходив огляд-конкурс дитячого малюнка під девізом «Хай завжди буде мир».

ДО НОВИХ ТВОРЧИХ УСПІХІВ

ною колекцією книг О. С. Пушкіна, виданих за життя поета, і розповів багато нового з матеріалів Пушкініани.

На семінарі відбулося активне обговорення творчості нечуючих поетів «Відлуння», в якому взяли участь також і поети з братніх республік.

Цікавою була зустріч учасників семінару з російським поетом і перекладачем, членом Спілки письменників СРСР Юрієм Мезенком. Він переклав на російську мову книгу віршів і драматичну поему «Американський зошит» відомого українського поета Івана Драча. Ця книга вийшла у видавництві «Советский писатель» нинішнього року. Перекладач зі своїм автором подарував її нечуючим літераторам.

У Палаці культури імені А. В. Луначарського відбулася зустріч членів Товариства з нечуючими поетами УТОГ та інших братніх республік. На вечорі виступили

поети: І. Ісаєв, Л. Голубева, А. Славина, В. Самсонова, Ю. Грум-Гржимайло (м. Москва), І. Рубін (м. Кірово), Б. Лігорович (Білорусія), Зігмар Унгур (Латвія), Солтан Юсіф (Азербайджан), О. Смирнова, А. Симоненко (Харків), І. Дученко (Одеса), З. Гарник (Тернопільська область), О. Краснокутська (Київ) та інші. Учасникам зустрічі продемонстрували кінофільм «З усіма разом», присвячений 50-річчю Українського товариства глухих.

Виступаючи на семінарі, голова бюро літоб'єднання «Камертон» Всеросійського товариства глухих І. Рубін сказав:

— Ми, камертонівці, завжди з великим задоволенням приймаємо запрошення на семінари літоб'єднання «Відлуння». Не тільки тому, що вони проводяться в славному Києві, а головним чином, тому, що вони завжди проходять організовано, цікаво, з немалою корис-

тю для всіх. У цьому заслуга керівництва літоб'єднання, Республіканських курсів УТОГ. Особливо хотілося б відзначити увагу до цього заходу з боку Центрального правління УТОГ:

Тепер уже всім зрозуміла роль наших літоб'єднань «Відлуння» і «Камертон» у становленні і творчому зростанні нечуючих авторів, їх помітний внесок в ідейне виховання членів Українського і Всеросійського товариств глухих. Ми задоволені постійними контактами, вчимося один в одного.

І. Рубін вручив літоб'єднанню «Відлуння» сувенір від літераторів «Камертону». До семінару, під керівництвом члена бюро літоб'єднання А. Ф. Симоненка, було випущено спеціальний номер стінгазети «Відлуння».

У роботі семінару літераторів взяли участь і виступили: заступники голови Центрального правління УТОГ Т. Г. Філяніна і Ю. П. Максименко, а також начальник оргвідділу В. І. Седіна.

І. СПОЖНИКОВ,
голова бюро літоб'єднання «Відлуння».

ФУТБОЛ ЗА ПУТІВКИ ДО ФІНАЛУ

Збірні команди семи обласних зібрань у Харкові, щоб розіграти зональну першість серед спецшкол-інтернатів для дітей з вадами слуху.

Як і очікувалось, змагання пройшли у гострій і наполегливій спортивній боротьбі. Та воно й зрозуміло: адже перші два місяці давали право виступати наступного року в фінальному турнірі за звання чемпіонів республіки та Українського товариства глухих.

Першими подали заявку на путівки до фіналу юні футболісти Івано-Франківської області, які впевнено перемогли (4:0) своїх суперників з Одеси, потім кримчани, котрі забили три «сухі» голи у ворота закарапатців. Не відстали від переможців першого дня і господарі — харків'яни, але виграш у ровенчан доставив їм лише ціною великих зусиль і проявлених ними високих волевових якостей. Свідченням цього є рахунок 4:3 на їх користь.

У подальших поєдинках іванофранківці залишилися вірними собі і розгромили команду Ровенщини 8:0, взяли гору над харків'янами 4:1 і стали переможцями своєї підгрупи.

Але особливо захоплюючою і напруженою виявилась зустріч ровенчан з ровенниками з Одеси. Зазнавши поразок у двох попередніх іграх, ровенські футболісти в третьому матчі з одеситами вже програвали 3:1. За порушення правил в штрафному майданчику суддя призначив в їх ворота ще й 11-метровий штрафний удар. Здалось, що доля матчу буде остаточно вирішена. Однак, одесити не зуміли правильно розпорядитися 11-метровим. Натомість їх суперники перейшли в рішучий наступ, стали грати зібраніше, гостро атакувати флангами і спочатку зрівняли рахунок 3:3, а згодом забили ще два красиві голи і довели результат гри до логічного кінця — 5:3 на свою користь. Судді й фахівці були єдиної думки в тому, що цей поєдинок став окрасою турніру, він приніс насолоду глядачам і радість юним ровенчанам та їх тренерам — вчительці ритміки Острозької спецшколи-інтернату для глухих дітей Раїсі Усенко та її напарниці Марії Давській. Виходить, що і у футболі жінки, як наставники, — велика сила!

У другій підгрупі без поразки провели ігри футболісти Чернівців, і стикова зустріч між ними та їх сусідами з Іванофранківщиною за перші 2 місяці носила швидше формальний характер, оскільки обидва суперники виступали в ній уже в ролі володарів фінальних путівок. Долю зустрічі на користь іванофранківців вирішив єдиний гол, забитий у ворота буквинців з 11-метрового удару.

Змагання пройшли організовано, чітко діяли арбітри на чолі з головним суддею всесоюзної категорії М. А. Соловйовим, добре був підготовлений до змагань стадіон «Локомотив».

П. КРАЙНЯНИЦЯ,
м. Харків.

УЧАСНИКИ СЕМІНАРУ ЛІТЕРАТУРНОГО ОБ'ЄДНАННЯ «ВІДЛУННЯ».

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.